

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 608/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 4070000305, EX 440/2015 z 1. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 5. septembra 2016 telefaxom a následne 8. septembra 2016 aj písomne v listinnej podobe doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. E 4070000305, EX 440/2015 z 1. júna 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi ako povinnému je vedené exekučné konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. E 4070000305, EX 440/15 pre vymożenie pohľadávky vo výške 398,32 € s prísl. v prospech oprávneného (Krajský súd v Bratislave, justičná pokladnica) na podklade exekučného titulu, ktorým je uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 To 2/2003 zo 6. mája 2003.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že uznesením sp. zn. E 4070000305, EX 440/2015 z 26. februára 2016 krajský súd jeho námietky (ako námietky povinného) proti exekúcii z 3. decembra 2015 zamietol (rozhodnutie vydané vyšším súdnym úradníkom). Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal 21. marca 2016 odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým rozhodnutím z 1. júna 2016 rozhodol tak, že námietky povinného proti exekúcii zamietol (rozhodnutie vydané sudcom). Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 4. júla 2016.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie jeho v záhlaví označených práv napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu, že napadnuté uznesenie krajského súdu nebolo vydané zákonným sudcom, ako to je uvedené na tomto uznesení, ale vyššou súdnou úradníčkou. Svoje tvrdenie opiera o skutočnosť, že v čase vydania napadnutého uznesenia krajského súdu bol spis pridelený na vybavenie vyššej súdnej úradníčke, a teda v rovnakom čase nemohol mať tento spis aj zákonný sudca, ktorý mal o jeho odvolaní rozhodnúť. Ako ďalší dôvod porušenia jeho označených práv sťažovateľ uvádza nepreskúmateľnosť uznesenia krajského súdu sp. zn. E 4070000305, EX 440/2015 z 1. júna 2016 a v tejto súvislosti tvrdí, že krajský súd sa v tomto uznesení riadne nevysporiadal s jeho námietkami prednesenými v prvostupňovom konaní a v odvolacom konaní a odôvodnenie tohto uznesenia krajského súdu je podľa jeho názoru nepresvedčivé, arbitrárne a z ústavného hľadiska ho je možné považovať za neospravedlniteľné a neudržateľné.

3. Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. E 4070000305, EX 440/2015 zo dňa 1.6.2016 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. E 4070000305, EX 440/2015 zo dňa 1.6.2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.“

II.

4. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (I. ÚS 109/06).

7. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred Ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 (ďalej len „CSP“) alebo Trestného poriadku.

8. Podľa § 121 ods. 3 CSP lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca.

9. Podľa § 121 ods. 4 CSP ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

10. Podľa § 121 ods. 5 CSP lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

11. Podľa § 125 ods. 1 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

12. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojho v záhlaví označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 4. júla 2016. Podľa už uvedených zákonných ustanovení upravujúcich počítanie lehôt posledným dňom lehoty na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde bol 5. september 2016 (keďže 4. september 2016 bol dňom pracovného pokoja).

Dňa 5. septembra 2016, t. j. posledný deň lehoty na podanie sťažnosti, síce bola ústavnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa, avšak vzhľadom na to, že bola podaná telefaxom, nebolo ju možné zo strany ústavného súdu akceptovať. Podľa aktuálne platnej právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 (§ 125 CSP) už totiž nie je možné písomné podanie uskutočniť telefaxom tak, ako to umožňovala predchádzajúca právna úprava, t. j. § 42 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, a je ho možné urobiť len v listinnej alebo elektronickej podobe. Elektronickým podaním sa rozumie podanie urobené elektronicou poštou prostredníctvom mailovej správy alebo prostredníctvom elektronických schránok podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov, príp. prostredníctvom elektronického formulára pre elektronické podanie sprístupneného v module elektronických formulárov (pozri ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016. 448 s.).

Napriek tvrdeniu sťažovateľa v závere sťažnosti, že „... *Túto sťažnosť zasielam súd telefaxom, emailom a zároveň doporučene...*“, ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že podanie sťažnosti v tejto veci sťažovateľom aj v elektronickej podobe (prostredníctvom mailovej správy) neeviduje.

Ústavnému súdu bola následne doručená sťažnosť sťažovateľa aj v listinnej podobe (poštou), avšak až 8. septembra 2016 (7. septembra 2016 bola sťažovateľom odoslaná na poštovú prepravu, t. j. bola odovzdaná orgánu, ktorý mal povinnosť ju doručiť), t. j. už po uplynutí ustanovenej dvojmesačnej lehoty na jej podanie počítanej od právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, teda bola podaná oneskorene.

13. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

14. Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti možno odpustiť a sťažovateľovi táto lehota uplynula ešte pred podaním jeho sťažnosti v listinnej podobe, ústavný súd túto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

15. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že predloženú sťažnosť bolo možné odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže sťažnosť nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ (advokát) totiž k sťažnosti nepripojil splnomocnenie na svoje zastupovanie iným advokátom v konaní pred ústavným súdom, a to napriek tomu, že z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde (ani z iných jeho ustanovení) nevyplýva, že by sťažovateľ, ktorý je sám advokátom, nemusel byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený iným advokátom, teda že by nemal povinnosť pripojiť k návrhu na začatie konania splnomocnenie na svoje zastupovanie iným advokátom. Uvedený názor je v súlade so stabilnou rozhodovacou praxou ústavného súdu, podľa ktorej „sa povinnosť právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom vzťahuje aj na advokátov“ (uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 311/05 z 9. novembra 2005 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2005 pod č. 107/2005). K podobným záverom dospel ústavný súd aj vo svojich iných rozhodnutiach (III. ÚS 37/02, III. ÚS 14/01, I. ÚS 93/02, II. ÚS 284/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2017